

POSTANOWIENIE

Dnia 26 lutego 2025 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Małgorzata Bednarek

w sprawie **P. K.**

po rozpoznaniu w Izbie Karnej na posiedzeniu

w dniu 26 lutego 2025 r.

skargi obrońcy oskarżonego

na wyrok Sądu Okręgowego w Łodzi

z 25 września 2024 r., sygn. V Ka 782/24

uchylający wyrok Sądu Rejonowego w Rawie Mazowieckiej

z 26 marca 2024 r., sygn. akt II K 83/22

przekazujący sprawę do ponownego rozpoznania

na podstawie art. 539 e § 2 k.p.k.

postanowił

1. oddalić skargę;

2. kosztami postępowania skargowego obciążyć oskarżonego.

UZASADNIENIE

Sąd Rejonowy w Rawie Mazowieckiej wyrokiem z 26 marca 2024 r., sygn. akt II K 83/22 uznał P. K. za winnego tego, że w dniu 4 lutego 2022 r. około godziny 19:00 na drodze krajowej nr [...] relacji S. — H., na wysokości miejscowości P., woj. [...], umyślnie naruszył zasady bezpieczeństwa w ruchu lądowym, a w szczególności określone w art. 3 ust. 1, art. 19 ust. i i 2, art. 21 ust. 2 pkt 1, art. 24 ustawy z dnia 20 czerwca 1997 roku Prawo o ruchu drogowym (tj. Dz.U. z 2021r., poz. 2328 ze zm.) w ten sposób, że kierując w ruchu lądowym w porze nocnej

samochodem marki F. o numerze rejestracyjnym [...], nie dostosował prędkości kierowanego przez siebie pojazdu do warunków drogowych, w jakich ruch się odbywał, przekroczył prędkość dopuszczalną przepisami na tym odcinku drogi, wynoszącym 60 km/h, nie wkalkulował w swoją technikę i taktykę jazdy możliwości powstania zagrożenia na drodze, nie zachował szczególnej ostrożności, nie obserwował należycie drogi przed kierowanym przez siebie pojazdem, nie podjął skutecznych manewrów obronnych i doprowadził do potrącenia poruszającej się utwardzonym poboczem, przy pasie jezdni, w tym samym kierunku, pieszej A. S., która swoim zachowaniem przyczyniła się do zaistnienia wypadku, i która a wyniku potrącenia doznała obrażeń ciała w postaci otarć naskórka tułowia i lewego ramienia, podbiegnięć krwawych w tkankach miękkich pleców, złamania lewych żeber, złamania kości lewego podudzia, sińców lewej kończyny dolnej, które to obrażenia skutkowały naruszeniem czynności narządów ciała na czas powyżej 7 dni, a następnie zbiegł z miejsca zdarzenia, czym wyczerpał dyspozycję art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 177 § 1 k.k. w zw. z art. 178 § 1 k.k. wymierzył mu karę 10 miesięcy pozbawienia wolności;

b. w dniu 4 lutego 2022 roku około godziny 19:00 na drodze krajowej nr [...] relacji S. - H., na wysokości miejscowości P., woj. [...], wiedząc, że doszło do potrącenia, z uwagi na to, że słyszał odgłos uderzenia, a w wyniku potrącenia pieszej A. S. doszło do urwania obudowy lusterka wraz z lusterkiem i odpadnięcia w/w przedmiotów od kierowanego przez w/w samochodu na miejscu zdarzenia, nie zatrzymał się i nie udzielił pomocy pokrzywdzonej A. S. znajdującej się w położeniu grożącym bezpośrednim niebezpieczeństwem utraty życia, mogąc jej udzielić bez narażenia siebie na niebezpieczeństwo utraty życia lub ciężkiego uszczerbku na zdrowiu, czym wyczerpał dyspozycję art. 162 § 1 k.k. w zw. z art. 4 § 1 k.k. i za to na podstawie art. 162 § 1 k.k. wymierzył mu karę 6 miesięcy pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 85 § 1 k.k. i art. 86 § 1 k.k. w miejsce powyższych kar jednostkowych pozbawienia wolności wymierzył oskarżonemu karę łączną 1 roku pozbawienia wolności.

Na podstawie art. 69 § 1 k.k. i art. 70 § 1 k.k. wykonanie orzeczonej wobec oskarżonego kary łącznej pozbawienia wolności warunkowo zawiesił na okres

próby 3 lat. 4. Na podstawie art. 71 § 1 k.k. orzekł wobec oskarżonego P. K. karę grzywny w wysokości 250 stawek dziennych po 10 złotych każda stawka.

Na skutek apelacji prokuratora, Sąd Okręgowy w Łodzi, wyrokiem z 25 września 2024 r., sygn. V Ka 782/24 uchylił zaskarżony wyrok i przekazał sprawę do ponownego rozpoznania Sądowi Rejonowemu w Rawie Mazowieckiej

Skargę na wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie złożył obrońca oskarżonego, w której zarzucił rozstrzygnięciu: obrazę przepisów postępowania, a to art. 437 § 2 zd. drugie k.p.k. poprzez, błędne przyjęcie, że zachodzi potrzeba przeprowadzenia przewodu na nowo w całości, podczas gdy wystarczające będzie uzupełnienie materiału dowodowego przez sąd odwoławczy i wydanie przezeń orzeczenia merytorycznego, co miało istotny wpływ na treść wydanego w sprawie orzeczenia.

Obrońca wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania sądowi odwoławczemu.

W odpowiedzi na skargę, prokurator wniósł o oddalenie wniesionej skargi.

Sąd Najwyższy zważył, co następuje.

Wywiedziona przez obrońcę skarga nie zawierała argumentacji mogącej skutkować uchyleniem zaskarżonego wyroku i przekazaniem sprawy do ponownego rozpoznania.

Na podstawie art. 539a § 3 k.p.k. skarga od wyroku sądu odwoławczego uchylającego wyrok sądu pierwszej instancji przekazującego sprawę do ponownego rozpoznania może być wniesiona wyłącznie z powodu naruszenia art. 437 k.p.k. lub z powodu uchybień określonych w art. 439 § 1 k.p.k. Wynikający z art. 539a § 3 k.p.k. nadzór Sądu Najwyższego nad przestrzeganiem normy określonej w art. 437 k.p.k. w postępowaniu odwoławczym sprowadzać się może jedynie do oceny zasadności podjęcia decyzji kasatoryjnej przez sąd odwoławczy, a nie zasadności samego środka odwoławczego (apelacji). Skarga na wyrok sądu odwoławczego nie ma też charakteru *sui generis* "superapelacji", która nakazywałaby Sądowi Najwyższemu przejmować rolę sądu odwoławczego i ponownie oceniać zarzuty apelacyjne.

Analiza treści skargi, prowadzi do wniosku, że nie można zgodzić się z przedstawionym przez skarżącego stanowiskiem. Z treści uzasadnienia wyroku sądu odwoławczego wynika bowiem, że sąd ten wydając wyrok objęty skargą

wprost wskazał na konieczność powtórzenia w całości postępowania. Powyższe wynika z braku rozważań w przedmiocie okoliczności faktycznych i sprawstwa oskarżonego.

Konieczność przeprowadzenia na nowo przewodu w całości, o której mowa w art. 437 § 2 zdanie drugie k.p.k., jako powód uchylenia przez sąd odwoławczy zaskarżonego wyroku i przekazania sprawy sądowi pierwszej instancji do ponownego rozpoznania, zachodzi wówczas, gdy orzekający sąd pierwszej instancji naruszył przepisy prawa procesowego, co skutkowało, w realiach sprawy, nierzetelnością prowadzonego postępowania sądowego, uzasadniającą potrzebę powtórzenia (przeprowadzenia na nowo) wszystkich czynności procesowych składających się na przewód sądowy w sądzie pierwszej instancji. Taka sytuacja ma miejsce w przedmiotowej sprawie.

W konsekwencji uznać należało, że nie doszło do obrazy powołanych w skardze przepisów, wobec czego - nie znajdując również podstaw do orzekania poza granicami skargi - Sąd Najwyższy orzekł o jej oddaleniu (art. 539e § 2 k.p.k.), obciążając kosztami postępowania skargowego oskarżonego.

[J.J.]

r.g.